

(המשך מעמוד 15)

יראתי שמיום, וכמו שכחתי בהצגה והודחתי, איר בית מתפורר, אך מישפתי התפוררה. אמי עברה חמש לידות שליליות וחמיש הפלות. וזה לא קל להביא ילד לעולם. ומי כמוני היום, שמבין את חוכמתה החיים, מרגיש על בשרי כמה סבל היא עברה עד שראתה אותי ושמעה את המילה אבא.

בית או לא בית, חום או לא חום, הם הביאו אותי לעולם. מה אבא ואמא מצפים מעצמם — לראות את הפרה שלהם פורה באגרטי, צומח יפה, ולא עקום ושבור. אבל במשך השנים אמא נפטרה מהתקף לב, כשהיו לה עשרות סרטנים בגוף. היא לא הרגישה כאב, נפטרה מהכאב שלא זכתה לראות נחת ממני. לכן אני כואב עם עצמי ואוכל את עצמי. אני הוא הזלמן, אני שמסביר את עצמי, ולכן אסור לי גם לכעוס על אבא. אהבתי יותר את אמא, אבל אסור לי לכעוס על האבא. להיפך, לשמוח בשימחתו, שהקים עוד מישפחה ודור בישראל. הבית היה הרוס, הבן היה בכל כליהתיקשות, והכל חזק, או הוא היה הייב לצעור עוד צעד בגיל כה מבוגר, אחרי מה שעבר. אין סיבה לכעוס עליו, להיפך, אני לא יודע אם הוא קורא את העולם הזה, אני יכול להגיד שאני לא כועס עליו, אין לי מה לסלוח לו, הוא לא עשה לי שום דבר רע. בסך הכל הוא רצה גבר בבית.

מאין בעתידות ובכישופים ובאסטרולוגיה, גם לא בתאריך הלידה שלי ובמזל. רק מאמין ויודע שאני הגזול, האפרוח והגיבוע של אצבע אלוהים. לכל אחד יש הרת והלאום שלו, אני יהודי, נולדתי בבית חם ולא בגן. אני גזול של אלוהים, וכל מה שאני עובר ועברתי זה היום שאלוהים כותב למלאכים שלו, לשינה אני לא מאשים את אלוהים, הרבה אולי תלוי גם בי לשינוי מצבי הראסטרי, אבל אני לא עשיתי ולא עושה, יש מעליו כוח עליו שהוא נותן ההוראות למוח שלי, ואני מכבד את זה.

שלא יחשבו שאני אדם רע, בתוך-תוכי אני מרגיש שאני נשמה מצוינת, יכול לתרום מהחוכמתה החיים, ברגע זה אני עם עצמי, עם זלמן שושי, עוד מעט, אחרי הראיון, את הולכת לבית שלך, למישפחה, לא שאגר עם עצמי, בנוקלה שלי, פה, סריהכל עם עצמי. את הדבר היקר, את אמא, איכרתי, הייתי מאוד קשור אליה, אהבתי אותה, אני הולך אליה לקבר שלוש פעמים בשנה, מתייחד איתה, מביא שמיכה בחורף, בקיץ מביא שקולר, בונבוניירה, יושב איתה פעמיים-שלוש, מדבר איתה, מחכה שתענה לי, מילה אחת, אבל היא לא עונה. האמת היא שאמא האמתית שאמא גומרת את החיים שלה, האמת היא שחשכתי שאמא נשארת

זלמן שושי בעבודה

אני פרופסור לרמוטולוגיה?

כל הזמן, לא האמנתי שאמא גומרת את הזמן שלה, השבתי שאף פעם אמא לא הולכת, אבל ברגע שהיא הלכה, הכל נהרס לי, ממש העץ יצא מהאדמה, קשה היה לי להאמין שהיא תלך, את רואה, אפילו השמיים כוכים איתי.

אבל ההיים הייבם להמשיך, אייפשוך לעצור, כמו שאומרים — השואו חייב ללכת הלאה, אבל אני יודע שאמא שלי יודעת שאני אוהב אותה, מביא לה ממתקים, פרחים, משלם לחון כסף שיגיד, אל מלא החיים, אני מתגעגע לקבר שלה, קשה להסביר כמה כואב רוע ועצוב לחיי ההומוסקסואליות — מי שלא הומו לא יכול להבין את זה, לא מרגיש על בשרו ועל גופו, נואדם שנאכל כסרטן, אבל עם כאבינפשי פנימיים.

אסור לראות הכל שחור, יש חוגים, מועדונים, אבל אדם החוזר הביתה לארבעה קירות, נכנס למיטה ועושה חשבוןנפש, רואה את התוצאות ואת האורייגנל שבי, אבל אני לא מחפש רחמים, לא אוהב תשומתלב ופירסומת, זה מגעיל, אבל מה שלא מגעיל זה לפתוח את הלב, להגיד שזה כואב, לגלות את כל הפצע, יש פצע שמגלים למנתח ופצע שמגלים לעיתונאי והם כותבים לעם, וזה המסר של הפצע.

לעם, וזה המסר של הפצע, זה זוכרים את ההומואים אחרי שהם מתים, כשהומו מת זה כמו עץ שנעקר, או עץ שנולד בלי אבא ובלי אמא, עץ ללא מישפחה, כולם בורחים ממנו, לא משקים אותו, הוא בעצמו צריך להשקות את עצמו, וגם קוקסינל, וכך זה גם אני, אני לא מצפה להלוויה מלכותית, אני לא מצפה להלוויה עם תימורת, אני לא מצפה לישיב, לח"כים, לממשלה, לרבנים שיבואו אחרי הארון שלי, אני גם לא מצפה ולא רוצה פרה, כי אני יודע שקוקסינל לא מקבל אפילו פרח בקבר, אני כן מצפה שלפחות על האבן יהיה חרוט השם שלי, וההריטה השניה היא שפה נמצא אני גופי ובשרי, ומי שיהלוח ליד האבן יקרא את המילים שלא אני עשיתי לי את כל החיים האלה, שיקרא שפה שוכב אדם טוב, עם לב יהודי, שרצה לא הגורל בצורה אחרת, שהוא לא רוע כמו שחשבו, הוא

סריהכל הלך לפי השביל שהולך אותי, סריהכל אני טוב, אבל השביל זה השביל של אלוהים.

לילה אחד, בשעה מאוחרת, טילפן זלמן שושי למערכת העולם הזה, זלמן-שושי, דמות תל-אביבית ידועה, כיכב פעמים רבות מעל דפי העיתונות, וזה זיכה את הציבור בכותרות סנסציוניות ופרובוקטיביות, טילפן כדי לספר שהוא עובר לתחום

„מצאתי בגיל 10 ואבים, שחיכשו ילדים קטנים ליחסימיין“

חדש, במשך שנים הוא מפרנס את עצמו מנות, הוא אינו בוחל במיקצוע העתיק ומרבה להכריז על עיסוקו בכל פעם ששמו עולה לכותרות. בגלל לשונו החופשית ואופן ביטויו הפתוח, התחיל זלמן-שושי להיות מראויין פופולארי וצניעוני בערבי-ראיונות שונים, שכמותם רבים ברחביהארץ, וזה מה שהוא רצה לספר, זה התחום החדש שאליו עבר: עולם הבידור.

איך אתה מרגיש בתחום החדש? מרגיש שנחתתי מהירה, אני לא מספיק בטוח בעצמי.

אתה מתבייש? היום לא, אם אני לא מתבייש בבימה של החצרות, שם יש חושך, אפילה, חולות ובחורף עובדים עם מטריות...

אתה רוצה לעזוב את החצרות? את יודעת שגם את ארית פיאר גילו בחצר האחורית, אולי זו יד הגורל, שחושב שמספיק לעבוד במיקצוע העתיק בעולם ולעבור לקהל פנים-אלפנים, עד עכשיו עברתי בחושה, לא ראיתי פנים, רק כסף.

זה קהל אחר, קהל נשוי, בעל מישפחות, שבא לשגל יצאנית ולהגיע לאורגזמה של חמש דקות, אני פרופסור לרמוטולוגיה מיקצועי, שיכול לגרום אורגזמה תוך שתיים וחצי דקות.

נמאס לך להיות זונה? זה מיקצוע דרוש בשוק, אני ררוש בקהל, חסר כוח-אדם, המיפעל משגשג, אני לא רוצה לפרוש, אבל המפיקים שיהתימו אותי על הווייזופעות אולי ירצו.

הם יודרשו שתפסיק להיות זונה? לא, אבל ידרשו לדייק ולהפיע בזמן, אני מקבל תשלום מכובד להופעה.

מה זה תשלום מכובד? זה הסווי, לא שאני פוחד ממסההכנסה, גם הם באים אליי בלילה, אולי אם לא תהיה זונה, לא תהווה יותר אטרקציה.

אחיה כמו ארית פיאר, אני אחיה זלמן פיאר, או זלמן ארית פיאר מתל-אביב, תהיה שחקן? על הקרשים, מהחצר לבמה, בחצר אתה שחקן? שחקן מומחה, זה עובר חלק, הכסף נכנס אליי.

„אולי הגיהנום הוא פה עבורי, על האדמה, ואולי בשמיים יהיה לי גן עדן“

המיקצועי החדש בא מהשמיים? אני לא חיפשתי להחליף מיקצוע, גילו שאני חומר טוב על הבימה וחבל שאני מתבזבז.

מה אתה מספר לקהל? על לקוחות, על המישגלים, מדוע גברים יפיי תואר באים לשגל ונות ומרוע סוטים מדרך הדת והרין באים, גם דתיים, רוסים, ואיך הקהל מקבל את הסיפורים שלך?

הם צועקים לי: זלמן שושי! זה מוזמאי? כן, כל הקופות מלאות, קהל שבא שואל קודם כל אם זלמן-שושי מופיע, אוהבים לשמוע על מין, סקס וויינים, זה מעליב? אני חי את זה קרוב ל-25 שנה, אבל מתייחסים אליך כאל קרייז?

מתייחסים אליי כאל אדם אמיץ מאוד, פתוח, לא מהסס, לא משחק, אומר מה שיש לו בלב, מה שעבר עליו, לא סותר שום דבר בליבו, מוכר לעם מה שקונה מקלליינטים בלילה שבאים לשגל אותי.

אבל לא יזמינו אותך אליהם הביתה, אני לא מחכה שיזמינו אותי לכוסיקפה, יש לך חברים? לא, היו לי חברים, והאמונה שלי ירדה מהם, למה?

חברים מכירים ביום שחור, וכשהייתי בבית סודר הם הזניחו אותי.

אין אמונה בחברים, כשרע לי אני הולך לקולנוע, או להצגה, ההצגה האחרונה שראיתי היתה קדיש עם יוסי גרבר ועדנה פלדל, בכיתי שלוש שעות, כתבתי לשניים שהודחתי בהצגה, הם ענו לי בטלפון שהם נורא התרגשו, אנשים באולם התפלאו שאני בוכה, ענית — מה, אין לי נשמה? בחוץ אני חייב להיאבק.

אבל אתה מציב כל הזמן? בעיקר בעיתונים ובטלוויזיה, הדמות הנלחמת למען חרותי, ואחרייך קצת מתגנבים חברים ואומרים שטוב שאני נלחם, אכילו הם חושבים שהחרות שלהם תהיה ררכי — חרות ההומוסקסואלים הטרוסקסיים והקוקסינלים, אבל קודם כל אני נלחם עבור החרות שלי ויצאיתי מהגטו, התווית של ההומוסקסואלים, אני לא אוכל להוריד זה כואב, אבל אני אמישך להילחם כל עוד אני חי.

אתה עושה מיקצוע מהתווית, אבל אני לא נמצא בארגו ובמחותר כמו יתר עשרות חבריי ההומוסקסואלים מהנכדיות הגבוה, הם שם ביום מתים להגיד לי שלום, כי החברה חונקת אותם, אבל בלילה הם כן אומרים שלום, אני מבין אותם, אבל אין סיבה לדרוך להם על היבלת, החברה חונקת אותם, כולם היו רוצים להיות זלמן-שושי, אני האמיתי, יצאתי מהמחותר ומהגטו.

היית פעם במחותר? לא זכור לי, זכור לי שהייתי ילד חזק, תמיד מחוץ למחותר.

אתה הומוסקסואל? יש בי שתי נשמות — הומוסקסואל וקוקסינל — נשמה של זכר ששורצת בתוכי ונשמה של נקבה, שתי נשמות בתוך אדם אחד, מגיל 13, מאז שאני עובר ברחובות, ללא בית חם.

אין לך מישפחה? אמי נפטרה לפני שש שנים, אבי לא מוכן להכיר בי כבר 17 שנה, מאז שאני ברחובות ובכבישים.

אתה בן יחיד? אבי התחתן ופתח בית חדש ויש לו שלושה ילדים.

ואמא? לפניי היו חמש לידות שליליות וחמש הפלות, הוריי ילידי פולין, עלו לארץ דרך רוסיה ואי טליה, אני נולדתי בצפת ב-1950, לאמא היתה מיסעדה בצפת ואבא היה עורך לה, גרנו שם עד שהייתי בגיל 5.

הייתם עשירים? הוריי עשו שיהיה אור בבית, היתה לי אומנת שלקחה אותי לגן ולבית-הספר, הוריי רצו שיהיה טוב, הם אהבו אחד את השני כשהייתי קטן וגם אותי.

אחרייך עברנו מצפת לחיפה, כי אמא סבלה מרמטיזם ברגליים, גרנו שלושתנו בחדר אחד, גם בחיפה היתה לה מיסעדה והיא קנתה לאבא משאית.

בגיל 8 כבר הייתי ילד מופרע, איזו שפה דיברתם בבית? דיברו יידיש, עד היום אני מדבר יידיש יותר טוב מעברית.

למה היית ילד מופרע? אמא הייתה יוצאת השכם בבוקר וחוזרת בחצות, אבא אותו הדבר, עם המשאית, לא היה מי שיפקח עליי עין.

מה עשית? הייתי מסתובב ברחובות, היזו לך חברים? לא חיפשתי ולא מצאתי, מצאתי חום בגן, מה זאת אומרת? חיפשתי חום של מישפחה.

מה מצאת? מצאתי זאבים שחיפשו ילדים קטנים ליחסי מין.

מתי הייתה הפעם הראשונה? בגיל 10 כבר הייתי פתוח, אתה זוכר את הפעם הראשונה? כן, נלקחתי לגדהאם בטקסי, ירדנו לחורשה, הכניס לי צעקתי מכאב, נתן לי לירה, שהיה סכום עתק.